

CERCETAȚI SCRIPTURILE - Partea 7, RAHAV 2

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. În timp ce suntem încă în picioare, să deschidem Bibliile la Luca 24.

Astăzi, vom continua cu partea a șaptea din subiectul nostru, „**Cercetați Scripturile**”.

Este puțin neobișnuit pentru mine, dar Îi mulțumim Domnului că ne place atât de mult Cuvântul Său. An după an am citit atât de mult aceleași versete, încât ajungem la un pasaj și spunem: „Am mai citit aceasta”, dar dintr-o dată citim ceva și atunci vedem că până acum am trecut de fapt cu vederea jumătate din el, iar atunci ne întrebăm: „Ce se petrece? Unde am fost și ce am citit toată viața?” Dintr-o dată înțelegem că este Dumnezeu și că El Se poate ascunde și Se poate descoperi oricând dorește, iar abilitatea Lui de a face aceasta este uimitoare. El Se poate dezvălui dintr-o dată, în aceleași versete pe care le-am citit ani la rând și nu am văzut nimic. Sunt aceleași litere, aceleași cuvinte, dar dintr-o dată totul este nou.

Eu apreciez atât de mult felul în care face Dumnezeu aceste lucruri, în care ne încurajează și Îi suntem mulțumitori cu toții pentru aceasta.

Să citim împreună din Luca 24.44-45:

*„Apoi,
le-a zis: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că
trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în
Proroci și în Psalmi.”*

*Atunci
le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile.”*

Ca să așezăm circumstanțele acestor versete, noi știm că Isus a fost răstignit, a înviat și li s-a descoperit apostolilor Săi, Toma nefiind prezent când El li s-a arătat prima dată ucenicilor Săi, după înviere. De aceea, el a spus: „Nu voi

crede dacă nu voi pune degetul în rana Sa.” Dar Isus li S-a arătat din nou când era prezent și Toma și i-a zis: „Pune-ți degetul aici, pune-ți mâna și vei vedea că sunt Eu!” Atunci, Toma a spus: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!”, iar Isus i-a zis: „Acum crezi, dar binecuvântat este cel care nu vede și totuși crede.”

Aici suntem la așezarea învierii, era timpul învierii, iar acest lucru este foarte important pentru că și noi ne-am întors la timpul învierii, la așezarea învierii în zilele noastre.

Și în acest timp al învierii, El a spus: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi.”

Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile.”

Problema nu era că ei nu cunoșteau Scripturile, pentru că El le spusese: „V-am spus aceste lucruri.” El le vorbise despre aceste Scripturi, despre aceste lucruri; acești bărbați au crescut mergând la sinagogă și auzind Scripturile, deci nu se punea problema că nu au auzit niciodată Scripturile sau că nu le cunoșteau, problema era că ei nu au înțeles Scripturile.

Așadar, unul dintre lucrurile pe care le-a făcut Isus Hristos în înviere, a fost că le-a adus înțelegerea Scripturilor, iar fratele Branham a spus în mesajul „**Este răsăritul Soarelui**”:

„Așa cum Hristos a fost primul care a înviat dintre toți profeții și așa mai departe; deși a fost preumbrit în multe locuri, El a fost întâiul rod al celor ce dormeau. În venirea lui Hristos în Mireasă, ieșind afară din biserică, în aceste zile din urmă va trebui să existe din nou un Snop legănat.

Legănarea snopului! Ce a fost snopul? Primul care a ajuns la maturitate, primul care a dovedit că era grâu, care a dovedit că era un snop.

Aleluia!

Sunt sigur că înțelegi despre ce vorbesc. A fost legănat deasupra oamenilor, iar prima dată va veni la suprafață pentru epoca Miresei, pentru o înviere din denomiționalismul întunecat.”

Așadar, acum vorbim despre o înviere din denomiționalismul întunecat. Ce este înviat din denomiționalismul întunecat? Hristos, Cuvântul.

Noi vorbim despre o altă înviere, numai că nu este o înviere dintr-o peșteră-mormânt din Iudeea, ci este învierea din denomiționalismul mort, fiindcă ei au luat Cuvântul și L-au legat de crezurile și învățăturile lor timp de două mii de ani, dar El urma să fie eliberat în timpul de seară; prin Mesajul timpului de seară, Hristos, Cuvântul este din nou înapoi în Biserică. El Se întoarce din nou numai în Biserica Sa.

Așadar, astăzi putem vedea o altă înviere, aceasta fiind învierea din denomiționalismul întunecat, una din lucrările învierii făcute de Hristos când El învie, fiind să ne aducă înțelegerea asupra Scripturilor.

„Prima

dată va veni la suprafață, pentru epoca Miresei, pentru o înviere din denomiționalismul întunecat, va fi un Mesaj care va arăta că maturitatea deplină a Cuvântului S-a întors înapoi în Puterea Lui deplină și este legănat deasupra oamenilor, prin aceleași semne și minuni pe care El le-a făcut acolo înainte.

El a

spus: „Pentru că Eu trăiesc, și voi trăiți”, vorbind Soției Sale. „Pentru că Eu trăiesc, și voi trăiți.” Ce înviere a fost aceea! Și ce înviere este aceasta!”

Suntem noi în această înviere? Aleluia! Și în acest timp al învierii, Cuvântul a fost înviat din denomiționalismul mort, iar acum a venit nu pentru ca noi să vedem semnele cuielor Sale și să ne punem mâna pe coasta Sa, ci ca să auzim Glasul Său pentru ca El să ne poată da înțelegerea asupra Scripturilor! Ce zi minunată în care să trăiești!

„...a

fi adus la viață din morți, „a fi făcut viu în Hristos Isus”, prin Puterea de aducere la Viață a lui Dumnezeu.

El a fost legănat pentru ei. Cuvântul, care era El, Cuvântul făcut trup, a fost legănat pentru ei în ziua de Rusalii. Acum, așa cum spun, El va fi legănat din nou în zilele din urmă.”

Noi am ajuns în timpul învierii, în timpul în care a înviat Isus. El a venit să ne arate Semnul Său, să ne dovedească faptul că este El și să ne ajute să înțelegem Scripturile. În acest anotimp al învierii, El a arătat Semnul lui Mesia pentru a dovedi că este El, Hristosul înviat, aici și acum, la timpul prezent.

Aici, El a venit ca să le aducă înțelegerea Scripturilor. Apoi, acel Snop pentru legănat a fost legănat asupra lor în ziua de Rusalii, iar atunci, Petru și cei o sută douăzeci au ieșit pe stradă vorbind în limbi, și toți îi auzeau vorbind în propria lor limbă. În ziua aceea, el s-a ridicat și a spus: *„Acești oameni nu sunt beți, așa cum credeți voi.”* Ce a început să facă Petru? El a început să le aducă înțelegere asupra Scripturilor pentru că se afla în anotimpul învierii; Sămânța din Petru tocmai venise la Viață, înviase, așa că Petru, care până atunci se ascunsese de autorități împreună cu cei o sută douăzeci, care se separase în camera de sus, când a venit Stâlpul de Foc și a intrat în Biserică, Sămânța a fost adusă la Viață, a existat o înviere în timpul învierii, iar el a pășit în față și a spus: *„Aceasta este ceea ce a spus profetul Ioel.”* Atunci, acolo, Petru a adus înțelegere asupra Scripturilor.

Să mergem în Matei capitolul unu și să continuăm să mergem pe calea pe care am fost. Eu mă bucur de aceste prime șase versete din Matei, pentru că nu am înțeles niciodată cât poate fi de bogată genealogia.

„Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam.

Avraam

a născut pe Isaac; Isaac a născut pe Iacov; Iacov a născut pe Iuda și frații lui.”

Aici ajungem la numărul patru, Iuda fiind al patrulea. Îi avem pe Avraam, Isaac, Iacov și Iuda. Iuda este la patrulea, iar „patru” este „numărul izbăvirii lui Dumnezeu, Iuda este seminția din care urma să vină Cărmuitorul, Șilo, Sceptrul, Împăratul, toate acestea. Iuda este seminția Leului, seminția Împăratului. Noi putem vedea toate acestea, tot ce ne-a învățat fratele Branham în Pечеți, pe toate le vom găsi aici. Vom găsi patru stadii, vom găsi cifra patru care este cifra izbăvirii, șapte epoci ale bisericii. Este cu adevărat minunat!

„Iuda a născut pe Fares și Zara, din Tamar; Fares a născut pe Esrom; Esrom a născut pe Aram...”

Noi am vorbit despre Tamar, despre cum a ajuns ea pe această linie, cum s-a întors la dătătorul original al seminței, arătându-ne că stadiul al patrulea este înapoi la original, pentru că Iuda este originalul seminței Leului; Iuda este primul: leul, împăratul, sceptrul, conducătorul, domnitorul. Tamar a trecut prin Er, Onan și Șela, dar apoi s-a întors la original ca să primească sămânța originală, iar când a primit sămânța originală, ea care înainte nu a putut zămisi, a zămislit atunci având sămânța originală, în al patrulea stadiu al acestei călătorii care este înapoi la sămânța originală, planta de grâu.

Înapoi la Sămânța originală din noi; iar ea nu a dat naștere celui de-al treilea fiu, ci celui de-al patrulea. Aleluia!

„Iuda a născut pe Fares și Zara, din Tamar; Fares a născut pe Esrom; Esrom a născut pe Aram;

Aram a născut pe Aminadab; Aminadab a născut pe Naason; Naason a născut pe Salmon;

Salmon a născut pe Boaz, din Rahav; Boaz a născut pe Obed, din Rut; Obed

a născut pe lese;

lese a

născut pe împăratul David. Împăratul David a născut pe Solomon, din văduva lui Urie."

În versetele cinci și șase, vedem că sunt menționate trei din aceste patru femei. Noi am ajuns la numărul patru, la Iuda care s-a căsătorit cu Șua, iar apoi avem o spărtură, un interval, în care apar aceste femei la un loc. Ori de câte ori vedem astfel de lucruri, trebuie să ne întrebăm: Ce se întâmplă aici? De ce nu sunt împărțite egal?

Dacă ne uităm în Geneza, Iacov era stăpânul pământului, trăia în țara făgăduită, care îi fusese dată lui Avraam, apoi a trecut la Isaac și la el. Știm ce s-a întâmplat cu Iosif, cum a fost respins de frații săi și vândut, cum a ajuns în închisoare și apoi ridicat la dreapta lui Faraon, toate acestea preumbrindu-L pe Hristos; dar după aceea, Palestina a fost lovită de o foamete, iar atunci, copiii lui Israel au început să se mute din țara făgăduită, jos în Egipt. Vom asocia aceasta cu epocile bisericilor pentru că ei au părăsit Țara făgăduită, Cuvântul făgăduit, și au coborât jos în Egipt care este un simbol al lumii. Au părăsit Cuvântul și au intrat în lume.

Așadar, noi știm că Iuda și toată generația aceea a fost acolo, pentru că au mers cu tatăl lor jos în Egipt. Deci, Iuda a fost primul. Apoi, de la Iuda la Fares, la Esrom, la Aram, la Aminadab, la Naason și la Salmon, numărul șapte.

De-a lungul epocilor bisericilor, El ne-a întors înapoi prin restituire, iar Salmon este cel care s-a născut în timpul călătoriei înapoi și a trecut Iordanul în țara făgăduită, numărul șapte, cea de-a șaptea epocă a bisericii.

Aceste lucruri au fost așezate acolo cu un motiv; nu sunt scrise doar așa, ci există un motiv. Acum, am ajuns la Salmon, care a fost al șaptelea și s-a căsătorit cu curva Rahav în țara făgăduită. Nu cu o israelită, ci cu o femeie dintre neamuri. Și ce a zămislit această femeie când el s-a unit cu ea? Care a fost rodul ei? Răscumpărătorul înrudit, care este numărul opt și este din nou un tip al lui Hristos. Astfel, vedem că toate aceste numere și povestiri se regăsesc în toată Biblia.

Acum, ne vom concentra pe Rahav, iar pentru aceasta vom merge la Evrei 11.31.

Noi știm că acesta este capitolul evreilor, al eroilor credinței cum este numit de multe ori, iar în el o putem găsi și pe Rahav. Din toți oamenii care ar fi putut fi menționați aici, nu lipsește nici Rahav.

„Prin credință n-a pierit curva Rahav împreună cu cei răzvrătiți (în limba engleză: „Cu cei care nu au crezut”), pentru că găzduise iscoadele cu bunăvoință.” (v. 31).

Așadar, cine a pierit? Toți cei care nu au crezut. Dar este scris: *„Rahav nu a pierit cu cei care nu au crezut.”* Deci, ce a salvat viața lui Rahav? Credința. Ea a fost salvată prin credință; prin credință a fost socotită neprihănită, credința ei a fost cea care a salvat-o, iar noi ne întrebăm: „Ce a ținut în picioare casa ei atunci când s-au prăbușit toate zidurile?” Fratele Branham a spus că zidurile de douăzeci de picioare (șase metri) s-au prăbușit la sunetul trâmbițelor și al strigătelor poporului. Ele au căzut la pământ pentru ca orice om care se afla jos la temelie să poată urca pe ele. Dar a existat o parte a acelei uriașe cetăți, a acelor ziduri, despre care fratele Branham a spus că erau atât de late că treceau pe ele care trase de cai; a existat o singură porțiune din zid care a rămas în picioare în fața mâniei și judecății lui Dumnezeu. Ce a ținut-o în picioare? Credința. Credința a ținut acea parte a zidului în picioare, lui Rahav dându-i-se un semn adevărat, pe care ea l-a afișat, acesta fiind dovada credinței sale. Era semnul afișat afară al credinței pe care o avea ea.

Așadar, ea nu a pierit datorită credinței care a ținut casa ei în picioare; credința ei a fost cea care a ținut zidurile casei sale intacte pentru salvarea ei și a familiei sale.

Fratele Branham a spus următoarele în mesajul

„Eu voi fi cu tine cum am fost cu Moise”

din anul 1960:

„Această

mare curvă Rahav a devenit o credincioasă. Noi am luat povestea ei aici, cu puțin timp în urmă. După ce a fost socotită neprihănită și adusă la credință, din pricina credinței ei în Dumnezeu, ea a fost adusă la credința israelită, făcută o prozelită și a fost curtată de un general din armata israelită. Uitați-vă la ceea ce a făcut Dumnezeu pentru această femeie. Ei s-au mutat în Betleem și au avut un fiu, pe care l-au numit Boaz. Din Boaz, care s-a căsătorit cu Rut, a ieșit Iese, din Iese a ieșit David, iar din David a ieșit Isus. Aleluia!

De ce? „Credința vine în urma auzirii, auzirea Cuvântului lui Dumnezeu care este Dumnezeul cerului și al pământului, și prin credința în El. Crezând ce?”

Noi am vorbit despre aceasta data trecută și este foarte important pentru că contează ce credem. Astfel, Rahav nu a pierit împreună cu cei care nu au crezut, datorită credinței ei. Deci, ce a crezut ea, sau în ce a crezut? Ce i-a dat atât de multă credință încât credința ei a devenit o fortăreață de neclintit? În ce a crezut ea? Nu a fost trecerea Mării Roșii, nu a fost nimicirea armatelor de dincolo de Iordan, nu au fost semnele și minunile, pentru că ea însăși a mărturisit: „Noi știm ce a făcut Dumnezeu când a despărțit Marea Roșie; cu toții am auzit ceea ce a făcut Dumnezeu când a nimicit armatele de dincolo de Iordan; noi am auzit toate aceste lucruri și inimile noastre tremură de frică.”

Așadar, toți oamenii din Ierihon au crezut în semnele supranaturale, au crezut în mânia lui Dumnezeu și au știut că Cel ce a făcut acele lucruri a fost Dumnezeu. Deci, nu a fost vorba de a crede în acele lucruri, ci a fost Ceva anume în care ea a trebuit să creadă, iar credința ei în acel Ceva, i-a salvat viața.

*„Credința vine în urma auzirii, auzirea Cuvântului lui Dumnezeu care este Dumnezeul cerului și al pământului, și prin credința în El. Crezând ce? **Însărcinarea pe care Dumnezeu i-a dat-o unui om numit Iosua; ea a crezut acea însărcinare.**”*

A existat un profet cu o însărcinare, iar o parte din această însărcinare au fost semnele și minunile, miracolele și vindecările care l-au însoțit. Totuși, noi putem crede în crearea veverițelor, în deschiderea ochilor orbilor, în vindecarea ologilor, dar nu aceasta este credința care ne va lua din calea nimicirii care vine, pentru că oricine crede în supranaturalul lui Dumnezeu, crede în aceste lucruri. Dar ce trebuie să credem noi? Noi trebuie să credem în însărcinarea acestui om. Care a fost însărcinarea sa? Să premeargă cea de-a doua venire a lui Hristos. Aceasta a fost însărcinarea sa. În anul 1933, când Stâlpul de Foc a apărut deasupra râului Ohio, i s-a spus: „*Așa cum a mers Ioan Botezătorul înaintea primei Sale veniri, tu, Mesajul tău, va merge înaintea celei de-a doua veniri.*” Așadar, lui i s-a dat o însărcinare. Astfel, fratele Branham a venit și a lucrat de-a lungul slujbei sale, iar în anul 1962 a spus următoarele în mesajul „**Etapa actuală a slujbei Sale**”:

„Doamne,
îngăduie ca aceasta să fie încununarea slujbei mele.” Deci, el avea o însărcinare și o încununare, aceasta fiind să îmbrace Mireasa în Cuvânt, pentru slava Domnului. El era acolo și avea însărcinarea lui Eliezer, despre care ne-a vorbit; el era sub însărcinarea lui Eliezer de a găsi o Mireasă pentru Fiul făgăduit și de a o aduce în unire cu El. Aleluia! Nu sunt doar minunile, semnele și miracolele, nu este doar a crede că Dumnezeu a trimis un profet, pentru că exact aceasta a crezut și Ierihonul. Toți oamenii din Ierihon au crezut că Moise a fost un profet și că ei au trecut Marea Roșie, au crezut că israeliții au nimicit armatele de dincolo de Iordan, dar nu au putut să creadă în însărcinarea lui Iosua de a intra înăuntru și de a împărți țara proprietarilor ei de drept. Aceasta este partea pe care nu au putut s-o accepte. Ei nu au putut trece acea linie pentru că nu au crezut că acel grup de oameni era împlinirea făgăduinței. Ei nu au crezut că grupul acela de oameni avea un drept la Cuvânt; se gândeau că ei aveau un drept la Cuvânt, nu oamenii aceia.

Vedeți, contează ce credeți. Voi trebuie să credeți însărcinarea; nu numai vestirea, ci și însărcinarea.

Fratele Branham a spus următoarele în mesajul „**Semnul**” din anul 1963:

„Toți cei

care știu ceva despre Biblie știu că acea curvă a fost rânduie mai dinainte....”

Oh, aceasta îmi face bine! O curvă rânduie mai dinainte. Rânduie mai dinainte să fie în starea aceea. Aceasta merge dincolo de înțelegerea noastră umană.

„Cu

siguranță că era! Biblia spune: „Ea nu a pierit cu cei necredincioși.” Așa este. „Ea a crezut Mesajul orei.”

Contează ce credem, pentru că salvarea se află în Mesajul orei. Salvarea este în Mesajul orei, nu în faptul că credem în lucrări sau în faptul că a existat un profet.

„Iar Dumnezeu i-a dat un semn prin mesagerii Săi care i-au spus: „Ia un șnur cărămiziu, roșu și leagă-l de...” Ei i-au spus: „Ține minte, dacă nu vei lega șnurul acela acolo, dacă nu-l vei lăsa acolo, noi nu suntem responsabili de jurământul nostru.” Și au mai zis: „Dacă ești înafara lui, noi nu suntem responsabili.” Oh, vai! „Rahav, du-te și adu înăuntru fiecare sămânță rânduie mai dinainte de acolo! Adu-l pe tatăl tău, pe mama ta!” Pentru că noi tocmai am ieșit afară de jos din Egipt, sub acea ispășire, și tot ce nu a fost sub acel semn, a pierit.”

Să încercăm să înțelegem acest semn. Semnul a fost dat ca recunoaștere a credinței, și de aceea este dat și astăzi. Semnul este dat ca recunoaștere a credinței voastre, pentru că Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și a primit semnul tăierii împrejur, care a fost pecetluirea legământului. Dacă nu L-ar fi crezut, nu ar fi primit tăierea împrejur. Așadar, el L-a crezut pe Dumnezeu și a primit semnul tăierii împrejur.

Acum, Dumnezeu ne dă Semnul pentru că recunoaște faptul că avem credința corectă în Cuvântul lui Dumnezeu, în Mesajul orei. Astfel, El vine jos și pecetluiește credința prin tăierea împrejur, prin botezul Duhului Sfânt. Voi nu trebuie să plângeți ore în șir la altar ca să primiți Duhul Sfânt, deoarece El este o recunoaștere a credinței voastre. Botezul Duhului Sfânt este o pecetluire a credinței voastre. Așadar, nu este suficient să săriți în sus și-n jos sau să stați într-un rând de rugăciune; aceasta este în ordine dacă aveți credință, aceasta este calea lui Dumnezeu ca să aducă la

viață acea credință; este în ordine, pentru că Dumnezeu o poate face prin orice cale dorește, prin orice senzație, prin orice emoție, nu este exclus, voi puteți face toate acestea, dar dacă nu credeți Mesajul orei, nu va exista nici o pecete a Duhului Sfânt. Dacă nu credeți însărcinarea, dacă nu aveți credință în ceea ce trebuie, la timpul potrivit, dacă nu credeți Cuvântul descoperit în totalitate, Mesajul orei în care trăim, puteți plânge, puteți sta în rânduri de rugăciune, puteți sări în sus și-n jos, puteți fi unși cu ulei; pecetluirea nu va veni pentru că Cel care recunoaște credința voastră este Dumnezeu.

Așadar, dacă credeți cu adevărat, nu doar cu o credință intelectuală, dacă în voi este Ceva ce crede cu adevărat și nu este doar o încercare de a crede, atunci puteți să vă odihniți pentru că El trebuie să recunoască credința voastră. Iar dacă nu aveți acea credință prin care știți, spuneți: „Doamne, am nevoie de o descoperire. Am nevoie s-o aduci la viață pentru mine; deschide-o, Doamne, dă-mi o descoperire prin care să știu că acesta este adevărul.”

„Iar

Dumnezeu i-a dat un semn prin mesagerii Săi care i-au spus: „Ia un șnur cărămiziu, roșu și leagă-l de...”

Vedeți, acel șnur era recunoașterea faptului că ea credea Mesajul. Dar trebuia să-l aibă afișat înafara casei pentru ca toată lumea să vadă că era o credincioasă. Nu există credincioși ascunși.

Tot în mesajul „**Semnul**”, fratele Branham spune:

„Probabil,

ei au crezut că marea denominațiune a Ierihonului era capabilă să reziste în fața mâniei lui Dumnezeu. Vedeți, propria lor mare denominațiune.”

Vedeți, ei nu credeau însărcinarea, nu credeau că profetul acela venea să restituie Cuvântul, să deschidă Pecetele, să așeze o Mireasă și s-o pună într-o unire invizibilă cu Mirele ei; ei nu au crezut toate acestea, nu au crezut în însărcinarea care urma să fie venirea lui Hristos în Mireasă, ci au crezut doar că vor fi bine în marele lor sistem denominațional, iar Dumnezeu îi va recunoaște; ei credeau aceasta și se încredeau în marile lor ziduri.

Aici, fratele Branham a comparat această mare cetate, cu un sistem denominațional, și este uimitor unde vom ajunge. Să ne întoarcem la Iosua 6.2-5:

„Domnul

a zis lui Iosua: „Iată, dau în mâinile tale Ierihonul și pe împăratul lui, pe vitejii lui ostași.

Înconjurați cetatea voi, toți bărbații de război, dând ocol cetății o dată. Așa să faci șase zile.

Șapte

preoți să poarte înaintea chivotului șapte trâmbițe de corn de berbec; în ziua a șaptea, să înconjurați cetatea de șapte ori, și preoții să sune din trâmbițe.

Când

vor suna lung din cornul de berbec și când veți auzi sunetul trâmbiței, tot poporul să scoată mari strigăte. Atunci, zidul cetății se va prăbuși și poporul să se suie fiecare drept înainte.”

Noi am mai parcurs aceste lucruri în *Trâmbița jubileului*. Cornul de berbec din care au sunat ei prelung este lobelul sau Trâmbița jubileului din care se suna la Jubileu.

Așadar, aici ei au auzit o Trâmbiță a jubileului, iar când a sunat această Trâmbiță, s-au prăbușit toate zidurile, s-au făcut una cu pământul. Atunci a fost distrus sistemul acela denominațional, iar ei au putut începe să ia țara în stăpânire. Ceea ce este interesant este că cei șapte preoți cu cele șapte trâmbițe, au înconjurat zidul o dată timp de șase zile: prima epocă a bisericii, a doua, a treia, a patra, a cincea, a șasea, totul fiind exact ca înainte, ei parcurgând câte o epocă, apoi încă una și încă una, dar când s-a ajuns în cea de-a șaptea epocă a bisericii, aceea urma să fie diferită de primele șase. În epoca a șaptea urma să se petreacă ceva ce nu a avut loc în primele șase epoci.

În mesajul **„Capodopera”** din anul 1964, scrie:

„Un

simbol desăvârșit ca și în Israel, dacă am fi avut timp; dar nu mai avem decât

câteva minute. Dar într-un simbol desăvârșit, oriunde mergea acel Stâlp de Foc, la început, era Viața. Dumnezeu era acea Lumină. Indiferent că era miez de noapte sau se aflau într-un loc bun, când Se mișca Stâlpul de Foc, suna trâmbița și Israel se mișca cu El.

Aleluia!

Astfel, când suna Trâmbița, Martin Luther se mișca cu Ea. Dar el s-a organizat, a murit... nu el, ci cel de după el, iar atunci Dumnezeu a scos Viața afară de acolo și a dus-o mai departe, iar pe ei i-a așezat în mormânt.

Apoi, a

ieșit Wesley. El a văzut organizația aceea mare și a sunat din Trâmbiță, din Trâmbița sfințirii, mai mult din Cuvânt. Înțelegeți? Când el a făcut aceasta, ei au ieșit afară, afară dintre luterani, în metodiști. Penticostalii au văzut-O și ei și au sunat din Trâmbiță: este timpul pentru întoarcerea darurilor. Vedeți ce au făcut ei? Au sunat din trâmbiță și au ieșit afară, iar ceilalți s-au organizat.”

Aici, fratele Branham ne spune că epocile bisericilor s-au mișcat la sunetul unei Trâmbițe.

În **Pecetea**

a șasea, el a spus:

„Când

Mesia a fost stârpit, evreii au fost orbiți ca să nu vadă că El era Mesia. Astfel, când Mesia a fost stârpit, Evanghelia și timpul harului a trecut la neamuri, iar ei au venit la suprafață, Dumnezeu luând unul de aici, unul de acolo, sau de aici și de acolo și i-a pus sub mesageri; El a trimis primul mesager, iar el a predicat și Trâmbița a sunat declarând un război.”

Ce declarau ei în jurul Ierihonului? Acela era un marș al războiului. Mesagerul fiecărei epoci a bisericii aducea Cuvântul, iar fratele Branham a spus că ei au rupt în fiecare epocă, o Pecete, au adus un Mesaj, au sunat dintr-o Trâmbiță declarând război duhovnicesc, iar când Mesajul era respins, cădea o plagă.

Este

exact ceea ce avem și în fiecare epocă a Bisericii din Cartea Apocalipsei: o

Pecete, o Trâmbiță și o plagă.

„Trâmbița

declară întotdeauna un război. Mesagerul, îngerul, pășește, vine pe pământ, mesagerul orei, de exemplu Luther sau oricare dintre mesagerii despre care am vorbit. Ce face el? Vine, iar atunci se deschide, descoperă o Pecete; sună o Trâmbiță și este declarat un război, iar El merge mai departe și mesagerul moare. El pecetluiește acel grup, sunt puși înăuntru, iar peste cei care au respins-o cade o plagă. Vedeți? Apoi merge mai departe, iar ei se organizează, obțin o altă organizație. (Noi tocmai le-am parcurs).”

Fratele Branham ne-a arătat că în fiecare epocă a Bisericii a sunat o Trâmbiță, iar aici, în cartea lui Iosua, ei urmau să meargă în jurul Ierihonului de șapte ori. De ce de șapte ori? De ce nu de cinci ori sau de doisprezece ori, ci de șapte ori? Pentru că noi putem găsi în toată Biblia această taină ascunsă a lui Dumnezeu. El a vrut ca noi să ajungem la sfârșitul timpului, când El a rupt Pecetele, le-a deschis și a descoperit Cuvântul, aceasta deschizând toată Biblia.

Poate ziceți: „Biblia era deschisă.” Nu, nu era! Până când nu a venit fratele Branham și a predicat Pecetele, aceasta a fost o Carte închisă; această Biblie nu era deschisă. Dar de ce astăzi putem predica aceasta? Pentru că a pășit în scenă un profet și lui i s-a dat descoperirea Pecetilor, iar când a predicat aceasta, în predicarea Tunetelor, această Biblie a devenit o Carte nouă. A deschis toată Biblia, tot Cuvântul, iar el nu a trebuit să schimbe niciun Cuvânt. Noi nu a trebuit să avem nici un mesaj revizuit în Biblie; nu a trebuit să o rescriem sau să schimbăm aranjarea cuvintelor, nu a trebuit să facem nimic altceva decât să o luăm așa cum este și așa cum a fost citită timp de mii de ani, timp de sute de ani. Învățații au răsfoit-o de multe ori, dar au răsfoit o Carte închisă; ei au încercat s-o înțeleagă, dar încercau să înțeleagă o Carte închisă până în timpul când au fost rupte Pecetele, acestea deschizând toată Cartea. Dar El vrea ca Mireasa Sa să se uite înăuntru și să spună: „lat-o! lat-o, iat-o!”, pentru că noi trebuie să avem Ceva în care să ne ancorăm sufletele, destulă credință care va schimba acest trup. Acum, noi putem să privim fiecare simbol, fiecare tip, fiecare umbră și fiecare Cuvânt, și ce vedem?

Tot Planul Răscumpărării, vedem scopul Său

Întreit, vedem Pecetea a șaptea, ne vedem pe noi înșine. Iar dacă ne putem vedea pe noi înșine în această Biblie și putem înțelege că noi nu citim Scripturile, ci le trăim, atunci nu vom mai citi Biblia ca să aflăm ce s-a întâmplat cândva sau ce se va întâmpla în viitor, ci o vom citi ca să descopere ce ni se întâmplă chiar acum. Pe măsură ce o citim, noi spunem: „Acesta sunt eu, prin aceasta trec eu; aceasta este poziția în care mă aflu, acestea sunt duhurile cu care mă lupt.” În Biblie sunt numiți hetiti, iebusiți, filistenii, dar acum îi puteți numi duhuri religioase, demoni de boală, de depresie, dar este același lucru. Acum, înțelegem că noi nu citim despre biserica nou-testamentală, ci eu sunt biserica nou-testamentală. Tot Noul Testament este soț și soție. Așadar, acum este diferit. Acum privim în urmă și vedem „de șase ori în jur”, și „ziua a șaptea”. Mă întreb, ce preumbrește aceasta?

„În

ziua a șaptea să înconjurați cetatea de șapte ori”, pentru că urma să vină cineva și să explice tainele tuturor epocilor în șapte. Așadar, noi trebuie să mergem în jur pentru prima zi, în jur pentru a doua zi și așa mai departe. De ce? Pentru că el trebuia să lege toate capetele lăsate libere, explicând tot ce a fost lăsat pe dinafară în toate epocile. Astfel, noi a trebuit să trecem din nou prin epocile bisericilor, a trebuit să mergem în jur de șapte ori în ziua a șaptea, iar după ce am mers a șaptea oară, acești șapte preoți au sunat din Trâmbițe, iar când au sunat din cornul de berbec, din lobel, din Trâmbița Jubileului, nu au mai fost doar mesagerii epocilor bisericilor, ci li s-a alăturat și poporul. Era ceva diferit, poporul era eliberat și avea de jucat un rol. Înainte era mesagerul, preotul, mesagerul, preotul, dar după cea de-a șaptea oară în jur în a șaptea zi, s-au oprit toți, iar cei șapte mesageri au început să sufle, toți șapte deodată. Și când au făcut aceasta, nu a mai fost doar o lucrare pentru preoție, nu a mai fost doar o lucrare pentru cei șapte mesageri ci, pentru ca acest sistem să se prăbușească, era nevoie de strigătul poporului.

Noi spunem: „Înțeleg, văd și cred. Aleluia, sunt liber! Acesta este Jubileul nostru! Noi nu lăsăm aceasta predicatorilor pentru că avem noi înșine ceva de făcut.”

Deci, preoții au sunat din trâmbiță. Să mergem la versetul 20-21:

„Poporul

a scos strigăte și preoții au sunat din trâmbițe. Când a auzit poporul sunetul trâmbiței, a strigat tare, și zidul s-a prăbușit; poporul s-a suit în cetate, fiecare drept înaintea. Au pus mâna pe cetate

și au

nimicit-o cu desăvârșire.”

Voi ziceți: „Să înțelegem că aceste ziduri care s-au prăbușit erau mari, erau blocuri mari de piatră, iar când s-au prăbușit, au căzut pretutindeni. Era un morman într-un loc, un altul în alt loc, iar ei trebuiau să se grupeze ca să intre în cetate pe lângă acele mormane.” Nu, nu așa s-au prăbușit zidurile! Ele s-au prăbușit plat, așa că nu a existat nici un obstacol înaintea lor; denomi-națiunile nu puteau face nimic ca să-i oprească, să-i împiedice; niciuna din învățăturile care-i țineau afară, niciunul din crezurile lor nu le mai putea face nimic, ci au căzut la pământ și s-au făcut una cu el, așa că fiecare om a urcat drept înaintea. Ei nu au avut nevoie de nici o deviere, fiindcă a existat un singur loc pe unde nu au putut trece, acesta fiind locul în care se afla Rahav, deoarece credința ei a ținut zidurile în picioare.

„...și

au nimicit-o cu desăvârșire, trecând prin ascuțișul sabiei tot ce era în cetate, bărbați și femei, copii și bătrâni, până la boi, oi și măgari.

Iosua a

zis celor doi bărbați care iscodiseră țara: „Intrați în casa curvei și scoateți din ea pe femeia aceea și pe toți ai ei, cum i-ați jurat.” (v. 21-22).

După ce au înconjurat cetatea de șapte ori, după marea bubuitură, ei urmau să scoată femeia afară; ea urma să fie separată de sisteme.

Acum aș vrea să citesc două versete, iar voi poate vreți să vi le notați. Este vorba de 2Corinteni 6.17:

„De

aceea: „Leșiți din mijlocul lor și depărtați-vă de ei, zice Domnul. Nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi

primi.”

Partea importantă este: *„leșiți din mijlocul lor și depărtați-vă de ei... și vă voi primi.”*

Și Apocalipsa 18.4:

„Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „leșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!”

După nimicie, Rahav a fost scoasă afară și separată.

În mesajul **„Semnul”** din anul 1963, fratele Branham spune:

„Apoi, când Dumnezeu a onorat aceasta, casa ei nu s-a cutremurat. Când Iosua a stat acolo și a dat semnalul nimicirii cetății, au mers drept în sus, iar Rahav și familia ei a rămas în picioare; tot ce avea ea, amin, amin, era în siguranță, în casă. Ei doar au stat acolo, nefiind nevoiți să se uite afară pe fereastră. Ei puteau să citească Scriptura în timp ce se dădea bătălia.”

Nu exista nimic pentru care să se îngrijoreze sau să se agite, pentru că ea avea un semn adevărat; nu unul fals, ci unul adevărat.

Ea avea încredere în semn și în făgăduință.

„Ea s-a întors înapoi și a fost curtată de generalul din armată, a fost înălțată și a ajuns în Betleem, iar partea ei le-a fost dată lor. Ea a dat naștere unui fiu vestit, iar acel fiu vestit a dat naștere altui fiu vestit, iar acel fiu a dat naștere altui fiu vestit până când a venit vestitul Fiu. A venit jos prin Obed, Iese și David. Așa este, prin curva Rahav pentru că a crezut mesagerul.”

Aleluia! Nu mai putem adăuga nimic la aceasta, pentru că totul se rezumă la simplul fapt că credeți. Vedeți ce poate face în Scripturi simplul fapt că credeți? Nu un program cu fapte, lucrări, ci simplul fapt că credeți. Prin faptul că ea a crezut, zidurile din jurul ei s-au

prăbușit, dar casa ei a rămas în picioare; simplul fapt că a crezut ceea ce a spus mesagerul a fost suficient ca s-o țină în picioare în timpul judecății.

„Ea a aplicat semnul, iar casa ei a fost salvată. Altfel, ea ar fi pierit exact unde se afla.”

Acum
aș vrea să privim puțin la Salmon. El nu a fost doar unul din mulțime, ci a fost o persoană unică.

În Numeri 26, Iosua a început să numere poporul, noua generație care se ridicase. Toți războinicii bătrâni muriseră, iar ei se pregăteau să treacă dincolo și a fost făcută o altă numărătoare. Numeri 26.51:

„Aceștia sunt cei ieșiți la numărătoare dintre copiii lui Israel: șase sute una mii șapte sute treizeci.”

„Șase sute una mie șapte sute treizeci”, toți aceștia fiind bărbați care puteau lupta, care aveau vârsta de cel puțin douăzeci de ani. Aici nu erau incluse femeile și copiii și nici casa leviților, ceea ce înseamnă că mai erau câteva sute de mii care nu au fost numărați aici.

Așadar, aceștia erau bărbații, nu femeile și copiii, ci bărbații care puteau merge la luptă: *șase sute una mii șapte sute treizeci.*

Și exista o singură femeie curvă care a crezut Mesajul și a ieșit afară din denominațiuni. Peste care din acești *șase sute una mii șapte sute treizeci*, credeți că a dat ea? Peste singurul care conta, acesta fiind prințul din Iuda, cel care se afla pe linia nașterii din casa lui Iuda pentru că ea era rânduită mai dinainte, era un vas rânduit mai dinainte care trebuia să fie în genealogia lui Isus Hristos. Ea a fost rânduită să iasă afară, era un pântec rânduit mai dinainte, iar acel pântec avea să primească sămânță de la o singură sursă.

Noi vorbim aici despre o curvă cu un pântec

rânduit mai dinainte, care a folosit greșit ceea ce a primit. Ea a primit sămânță de la fiecare denominațiune, a primit orice gând, orice exista acolo, dar nu a prins niciodată rădăcini, până când nu a ieșit afară. Ea nu a putut ajunge la niciunul din acești *șase sute una mii șapte sute treizeci*, deși erau bărbați neprihăniți și au intrat în țara făgăduită, pentru că exista unul care a fost rânduit mai dinainte ca să primească sămânța de la el.

Dacă veți urmări linia de-a lungul timpului, veți vedea că aceasta este linia nașterii care a pornit de la Iuda la Fares, la Esrom, la Aram, la Aminabad, la Naason. Naason a murit în pustie. El a fost tatăl lui Salmon, dar a murit în pustie pentru că toți bătrânii luptători au murit. Acolo l-am avut pe Salmon care a fost singurul pe această linie. Unul dintr-un milion. Câte sute de mii credeți că au fost în Ierihon? Și cum credeți că au ajuns împreună această femeie și acest bărbat? Prin faptul că au fost rânduiți mai dinainte.

Uneori, când citim o poveste, o citim pur și simplu ca pe o poveste, fără să înțelegem amploarea lucrurilor care s-au petrecut. Cum se face că Salmon a rămas singur atâta timp? Cum de nu s-a căsătorit? Pentru că exista un plan rânduit mai dinainte.

Să citim din Iosua 6.22-25:

„Iosua

a zis celor doi bărbați care iscodiseră țara: „Intrați în casa curvei și scoateți din ea pe femeia aceea și pe toți ai ei, cum i-ați jurat.”

Tinerii,

iscoadele, au intrat și au scos pe Rahav, pe tatăl ei, pe mama ei, pe frații ei și pe toți ai ei; au scos afară pe toți cei din familia ei și i-au așezat afară din tabăra lui Israel.

Cetatea

au ars-o împreună cu tot ce se afla în ea; numai argintul, aurul și toate lucrurile de aramă și de fier le-au pus în vistieria Casei Domnului.

Iosua a

lăsat cu viață pe curva Rahav, casa tatălui ei și pe toți ai ei; ea a locuit în mijlocul lui Israel până în ziua de azi, pentru că ascunsese solii pe care-i trimisese Iosua să iscodească Ierihonul.”

Aș vrea să citim încă o dată versetul 23:

„Tinerii, iscoadele, au intrat și au scos pe Rahav, pe tatăl ei, pe mama ei, pe frații ei și pe toți ai ei; au scos afară pe toți cei din familia ei și i-au așezat afară din tabăra lui Israel.”

De ce? Pentru că erau păgâni. Ei nu puteau să intre în tabără pentru că făceau parte dintr-o națiune păgână. Pe deasupra, Rahav trăise o viață neduhovnicească, fiind o curvă renumită.

Fratele Branham a spus în mesajul „**De ce micul Betleem?**”:

„Iar atunci o vedem când ea a fost considerată ca una dintre israeliți. Ea s-a îndrăgostit de bărbatul acela, care era căpetenia și prințul din Iuda. El era căpetenia armatelor israelite. Numele lui era Salmon, ca și împăratul Solomon. El era căpetenie, iar ea a intrat într-o poveste de dragoste cu această căpetenie, care era un prinț în Iuda, iar în cele din urmă s-a căsătorit cu el. Când țara a fost așezată pentru israeliți, ea și soțul ei preaiubit au plecat în Betleem.

Acum, începeți să o vedeți clar, nu-i așa? A început să se deschidă pe măsură ce putem vedea că ea a trăit în Betleem, fiind o mireasă dintre neamuri pentru un evreu. De ce? Pentru că ea a crezut în Dumnezeu care face minuni. Priviți de unde a ieșit ea, dintr-o casă rău famată, a prostituției... Prin convertirea ei și prin credința ei neclintită în Dumnezeu, ea a fost scoasă dintr-o casă a prostituției și adusă într-o casă minunată în Betleem. Ce diferență!

Aceasta se întâmplă și cu noi. Dintr-o casă a necredinței și a faptelor imorale, cât și a altor lucruri, într-un loc, într-o poziție în Hristos care este cea mai frumoasă. De la ridicol la sublim, aceasta este diferența care are loc prin convertirea noastră. Ați observat că ea s-a căsătorit cu un prinț din casa lui Iuda, cu o căpetenie? Acea căpetenie Îl reprezenta pe Hristos care Și-a luat o Mireasă dintre neamuri. De la cel mai josnic dintre cele mai josnice, la cel mai important și mai bun loc din țară, așa cum vom ajunge să vedem mai târziu în cadrul Mesajului, pentru a dovedi că era; nu putea fi nimic altceva

decât aceasta. Ei sunt un simbol al Miresei dintre neamuri.”

Așadar, ei au luat-o și au pus-o înafara taberei lui Israel, fără nici o nădejde de a putea intra în tabără. Dar ea era rânduită mai dinainte. Exista o singură cale prin care Rahav putea să intre în tabără, dar în mintea ei nu exista nici o nădejde, pentru că își cunoștea imoralitatea, starea de păcat în care era, condiția ei, așa că totul arăta ca o situație fără nădejde. Astfel, ea a fost scoasă și pusă înafara taberei. Dar acolo era Salmon, iar el avea toate drepturile de a se afla în tabără. Salmon era unul din cei doisprezece prinți, întâiul născut din linia seminței sale și purta linia firească a lui Hristos. El era un individ cheie în tabără; nu era un oricare din cei *șase sute una mii șapte sute treizeci*, ci era cel rânduit mai dinainte cu dreptul de întâi născut din Iuda și trebuia să găsească un pântec rânduit mai dinainte să aducă la suprafață linia lui Hristos. Așadar, Dumnezeu trebuia să miște toate circumstanțele. Fără îndoială, Salmon se uitase la fetele din Israel și erau multe fete frumoase și duhovnicești care trăiau după Cuvânt, care făceau bine, se îmbrăcau bine și făceau totul corect, dar niciuna dintre ele nu era persoana potrivită pentru că Dumnezeu așeza un tipar arătând Mireasa Sa dintre neamuri. Înseamnă că pentru a-și găsi mireasa, Salmon trebuia să iasă afară din tabără; trebuia să iasă afară din denominațiuni, din tabăra religiilor, iar când a făcut aceasta, a găsit-o pe cea care a ieșit din mijlocul lor. A găsit-o pe cea care a fost izbăvită din denominațiuni și s-a separat, neatingând lucrurile necurate, iar El a spus: „Dacă vei ieși din mijlocul lor, te vei separa și nu vei atinge lucrurile necurate, Eu te voi primi.” Unde te voi primi? Nu în tabără, ci afară din tabără. Nu te voi primi în tabără, nu te voi primi în denominațiuni, nu te voi primi în sisteme, ci te voi primi doar dacă vei ieși afară din mijlocul lor și te vei separa.

Deci, Rahav era înafara taberei. Dar ce l-a determinat pe Salmon să iasă afară din tabără? Ce putere era în viața lui? La ce se gândea? Poate nu s-a gândit la nimic, ci pur și simplu a ieșit pentru că a pierdut ceva. Cine știe cum a lucrat Dumnezeu, dar dintr-o dată a ieșit afară pentru că ceea ce căuta el nu putea fi găsit în sisteme. Să ieșim afară din tabără ca să ne unim cu El.

Așadar, aceștia doi s-au întâlnit afară din tabără. Ne putem vedea pe noi înșine? Putem vedea povestea răscumpărării?

Putem

vedea Mireasa lui Isus Hristos, Sămânța rânduie mai dinainte separată? Îl putem vedea pe cel care urma s-o răscumpere? O altă întrebare care se ridică este: cum urma să fie răscumpărată ea? Prin faptul că urma să primească sămânța. Salmon a ieșit afară din tabără la fel ca și fiul armurierului care a ieșit din sala de petrecere. El a văzut toate acele fete frumoase, dar a ieșit afară din tabără, afară din sala de petrecere, și a găsit o spălătoareasă de vase. El a găsit în caracterul ei, caracterul pe care îl căuta și cu care putea să se căsătorească.

Ce a găsit Salmon la Rahav? Rahav nu era o prințesă israeliană, ci a crescut auzind istorisirile despre ei; ea nu a crescut în prezența lui Moise și nu l-a văzut pe Iosua, ci a crescut înafara acelor lucruri, viața ei era oribilă, se afla într-o stare îngrozitoare, în curvie, dar când a auzit Mesajul, l-a crezut. Ce căuta Salmon? Caracterul care exprima credința în Mesajul orei. Aceasta l-a atras pe Salmon. El a găsit în Rahav ceea ce căuta. Nu a putut găsi în Israel, ci în această femeie, și de îndată ce a fost atinsă de Lumina aceea, când Lumina a strălucit, sămânța aceea a venit la Viață. Acolo era o femeie cu caracter, iar el i-a zis: „Vrei să te căsătorești cu mine?” Puteți să vă puneți în locul lui Rahav? Cred că da. A fost exact ca atunci când ați realizat pentru prima dată că Hristos vrea să Se căsătorească cu voi, și ați spus: „Cu adevărat?” Este ca atunci când propovăduirea vă atinge inima, iar voi știți că este Dumnezeu care vă cheamă și ziceți: „Cu adevărat sunt eu? Știi ce am făcut în Ierihon? Știi care este numele meu, titlul meu, din ce denominațiune provin? Știi ce am crezut și ce am făcut?” Lui Salmon nu i-a pasat ce a crezut ea, nici ce a făcut, ci tot ce a contat a fost faptul că ea s-a separat de acele lucruri, iar atunci a putut s-o primească.

Acum, ce s-a întâmplat cu femeia aceasta care s-a separat de tabără și era înafara ei? Când a ieșit din tabără, Salmon a găsit-o credincioasă și s-a căsătorit cu ea. După aceea, a mai fost ea înafara taberei? Nu! El a dus-o direct în Casa credinței, iar atunci nimeni nu a mai putut s-o condamne, nimeni nu a mai putut spune că ea nu avea nici un drept, pentru că a primit sămânța, a avut loc zămislirea și ea a adus la suprafață Linia lui Hristos. Ea este chiar acolo, în Matei capitolul unu. Dar ce a născut Rahav? Ea nu a dat naștere unui alt nume pe listă, ci l-a născut pe Boaz,

răscumpărătorul înrudit. Cum ar fi putut s-o mai vorbească cineva de rău pe Rahav din acea zi încoace? O mai puteau numi curvă? Nu, domnilor! Păcatele ei fuseseră spălate, viața ei trecută a fost uitată și ea era o prințesă din Iuda. Cu cine s-a căsătorit ea? Cu un soldat, cu cel care căra apă? Nu! Ea s-a căsătorit cu prințul care avea cel mai înalt rang în Iuda, cu împăratul seminției, așa că identitatea ei s-a schimbat imediat, de la curva Rahav, la prințesa, la doamna Salmon.

Când a trebuit să meargă la fântână, ea nu a mai trebuit să iasă afară din tabără, nu a mai trebuit să iasă la o anumită oră, ci acum, când a ieșit să scoată apă din fântână, ceilalți au putut spune: „Nu te-am mai văzut până acum, cine ești?” Desigur, ea nu a spus: „Eu sunt Rahav”, ci a spus: „Eu sunt doamna Salmon.”

„O, te pot ajuta cu ceva?” Vedeți?

Identitatea ei s-a schimbat total, într-o clipă. Nu a fost nevoie de câțiva ani de căsătorie ca să-i poată folosi numele, înainte ca identitatea ei să fie schimbată, ci aceasta s-a petrecut într-o clipă. Când el a luat-o spunându-i: „Tu ești a mea”, iar ea a acceptat ceea ce i-a dat el, identitatea ei s-a schimbat, de la cea mai joasă dintre cele mai de jos, la cea mai înaltă dintre cele mai înalte.

Era greu să se ajungă mai sus decât a ajuns Rahav; și era greu să se ajungă mai jos decât fusese ea.

Aceasta ar trebui să ne umple de bucurie și să spunem: „Nu contează unde am fost, cine am fost, ce etichetă am purtat, eu sunt Doamna Isus Hristos. Identitatea mea s-a schimbat și am încredere în ceea ce sunt. Poate a existat un timp în care nu am fost foarte sigură că acest Nume va funcționa, poate a existat un timp în care nu am știut nimic, dar am parcurs un drum destul de lung încât să știu că aceasta este Identitatea adevărată, fiindcă a venit printr-un Semn adevărat, prin unirea adevărată cu o Sămânță adevărată, prin adevăratul Prinț al casei lui Iuda, adevăratul Împărat, ceea ce a făcut din mine, Mireasa adevărată, și nu mai trebuie să mă numesc așa cum am fost numită dintotdeauna.”

Fratele Branham a spus următoarele în Mesajul
„De ce păstori?”

Înainte de a citi, aş vrea să menţionez că Salmon a fost cel care a întemeiat Betleemul. Dar cine a fost cu el când şi-a primit moştenirea, când a primit Betleemul? Rahav. Rahav a intrat în posesia ţării cu soţul ei. Ea era în unirea căsătoriei şi umbla cu soţul ei. Şi ce a primit ea, când soţul ei a primit o moştenire? O moştenire. Ce a primit Rahav când soţul ei a primit Betleemul? Ea a primit Betleemul. Iată de ce trebuia să se nască Hristos în Betleem: pentru că lui Salmon i s-a dat Betleemul şi acolo s-a născut Boaz. Obed s-a născut în Betleem, Iese şi David s-au născut şi ei în Betleem, iar Hristos trebuia să Se nască tot în Betleem. De ce? Din pricina curvei Rahav şi a lui Salmon. Ea şi-a găsit poziţia, iar poziţia ei a dat naştere Răscumpărătorului înrudit, poziţia ei a dat naştere Liniei Împărăteşti, poziţia ei a dat naştere Vlăstarului. Înafara poziţiei nu se putea petrece nimic. Ea primea sămânţă, dar nu se întâmpla nimic. Însă când a ajuns în poziţia corectă, a primit sămânţă, a avut loc zămislirea şi s-a născut un copil.

De aceea, suntem incapabili să biruim indiferent cât de mult încercăm să trăim o viaţă creştină sau cât de mult încercăm să fim creştini mai buni. Dar când ajungem în poziţia corectă, primim dintr-o dată Sămânţa potrivită care aduce la suprafaţă Viaţa potrivită.

Fratele Branham a spus:

„Betleemul

înseamnă „Casa Pâinii lui Dumnezeu.” Noi am dovedit în Scripturi că El nu putea veni în niciun alt loc. Betleemul a fost fondat de Rahav şi soţul ei.”

Fratele Branham a spus că Betleemul a fost fondat. Ce era el? Casa Pâinii lui Dumnezeu. Dar de unde provenea el? De la Rahav şi soţul ei.

„Rahav

a fost o curvă pe care a curtat-o un general din armata israelită, după ce au luat Ierihonul. Prin credinţă, ea a crezut Mesajul lui Dumnezeu, în starea ei, şi a fost mântuită. Iar când Iosua a împărţit ţara, unde urma să fie fiecare...

Există

o lecţie mare pe care uneori nădăjduiesc că o voi putea aduce la Tucson, despre acele mame evreice care au dat naştere acelor copii. Când ea striga în durerile naşterii copilului, spunea numele copilului şi-l poziţiona în ţara făgăduită,

era o seminție.”

Când acele mame evreice erau în travaliu, rosteau un nume, și acel nume îl poziționa în țară, iar fratele Branham a spus că ele rosteau numele seminției lor. Ele strigau „Ruben, Gad” etc, apoi a venit Iosua și i-a poziționat în țară pe Ruben, Gad, Neftali, Dan, etc. El i-a așezat pe toți acești fii în țară. Când erau născuți, ei erau așezați într-un anumit loc din pricina numelui care era rostit asupra lor. De aceea, este atât de important ca orice facem cu cuvântul sau cu fapta, să facem în Numele Domnului Isus Hristos. Felul în care aducem pe cineva înăuntru, cum este născut în biserică, aceasta este identificarea lui. Iar dacă îi naștem sub trinitate sau sub botezul trinitar, ei nu vor găsi niciodată poziția în Țară, ci trebuie aduși înăuntru sub Numele Domnului Isus Hristos. Restituirea botezului în apă nu a fost ceva fără importanță, ci a adus o identificare.

Așadar, era important cum era născut un copil și sub ce cuvânt era născut, pentru că atunci când mama dădea naștere unui copil, cuvântul rostit de ea când se afla în travaliu, aducea la suprafață un nou credincios, un nou israelit, iar ceea ce spunea ea îl așeza pe copil în Cuvânt.

Când fratele Branham a ajuns la Pecetea întâi, a spus:

„Acum, fiți atenți. El a spus că va fi făcută cunoscută în zilele din urmă, dar vine la suprafață în simbolul unei biserici. Înțelegeți aceasta, biserică? Vine la suprafață în simbolul unei biserici pentru ca ei să știe că există o Pecete, dar ei nu știu ce este, pentru că este un călăreț pe un cal alb. Ea va fi descoperită numai în zilele din urmă când este ruptă Pecetea în sine.”

Așadar, există o rupere a Pecetilor? Când a avut loc aceasta? Nu după răpire, ci în anul 1963.

„Ruptă cui? Nu lui Hristos, ci Bisericii. Observați! O, aceasta mă face să tremur! Nădăjduiesc că Biserica înțelege cu adevărat, voi oamenii. Vă voi numi Mireasa ca să înțelegeți.”

De ce și-a luat fratele Branham timp să se oprească și să spună:

„Are loc o tranziție, acum ajungem într-un loc nou, într-o poziție nouă, nu o poziție a epocilor bisericilor, ci acum ajungem la ruperea Pecetilor, când ele sunt rupte în realitate și vor descoperi ce înseamnă calul alb, calul roșu, calul negru, calul gălbui, toate aceste lucruri. Acum ajungem într-o altă poziție, iar ca să ajungeți aici, vă voi spune altfel. Nu vă voi mai numi Biserică, ci Mireasă, pentru că la ruperea în realitate a Pecetilor este poziția Miresei, pentru că Ea se întoarce înapoi în plinătatea Țării; nu mai este într-o călătorie parțială, nu o singură dată în jur, ci de șapte ori.”

De aceea, fratele Branham a spus în **„Sărbătoarea trâmbițelor”** din anul 1964:

„Dacă aș veni cu mesajul Rusalistic, m-aș afla în epoca Laodicea și nu ar fi corect.”

Fratele Branham a spus: *„Dacă aș veni cu mesajul Rusalistic, m-aș afla în epoca Laodicea, pentru că mesajul Rusalistic este mesajul epocii Laodicea, iar aceasta nu ar fi în ordine.”* De ce? Ce este corect, în ordine? El a venit să ne scoată din epoca Laodicea în epoca Miresei și a trebuit să ne numească Mireasa pentru că astăzi există o poziție nouă, iar poziția nouă nu este Luther, nu este Wesley, nu este neprihănirea, nu este sfințirea sau botezul Duhului Sfânt. Acum am ajuns într-o poziție nouă, iar „în Pecetea întâi, în timp ce mă aflu în travaliu, voi rosti un nume nou pentru a aduce Ceva la suprafață, iar acel nume nou este „te voi numi Mireasă, pentru că eu te pot așeza în Țară în porțiunea Miresei.” De aceea este important sub ce ne naștem. Cuvântul care este vorbit în timp ce femeia, biserica, Mireasa dă naștere la mai mult, Cuvântul care este vorbit ne va poziționa în Țară. Slăvit să fie Domnul!

Așadar, acum ne putem identifica cu poziția lui Ruben, a lui Luther și cu orice porțiune care a aparținut înainte bisericii pentru că profetul a spus: *„Vă voi numi Mireasa ca să înțelegeți că sunteți așezați în Țara voastră.”* Care este

aceasta? Piatra din vârf, plinătatea Cuvântului, întreaga Biblie deschisă, descoperirea Pечеților. Nu mai este un mesaj al epocilor bisericilor pentru că profetul a spus: „Nu ar fi corect dacă aş *predica aceasta.*”

Astfel, noi nu venim cu un mesaj pentecostal, ci cu Mesajul Miresei, iar când Mireasa aduce la suprafaţă mai multă Mireasă, contează ceea ce este vorbit în „Durerile naşterii”, pentru că ceea ce este vorbit, aşează sămânţa în Ţară. Aleluia!

În „**Unirea invizibilă la Miresei lui Hristos**”, scrie:

„Acum, vechea voastră carte a trecut cu vechea voastră unire. Numele vostru din vechime a fost transferat. Voi ziceţi: „Vrei să spui că vechea mea carte...” Dumnezeu a pus-o în Marea Uitării, iar voi sunteţi desăvârşiţi înaintea lui Dumnezeu.”

Cum credeţi că a stat Rahav în faţa întregului Israel? Desăvârşită. Dar nu din pricina faptelor sale, ci din pricina soţului ei. Unirea cu soţul ei i-a adus respectul, i-a conferit poziţia în care avea nevoie să se afle.

„Acum, numele vostru se află în noua Carte; nu în Cartea Vieţii, ci în Cartea Vieţii Mielului, ceea ce a răscumpărat Mielul. Nu vechea carte a unirii voastre fireşti, ci Cea nouă, Mireasa. Aleluia! Noua voastră Viaţă se află în Cartea Vieţii Mielului, Certificatul vostru de Căsătorie, aleluia, unde preia conducerea adevăratul vostru germen veşnic, de la început.”

Pe un Certificat de Căsătorie există două nume care contează cel mai mult: numele mirelui şi al miresei. Numele vostru este pe Certificatul de Căsătorie pentru că este în Cartea Vieţii Mielului.

Ce aţi spune dacă în ziua în care v-aţi căsătorit, soţul vostru v-ar prezenta un document în care data înscrisă, ştampilată şi atestată, ar fi cu douăzeci de ani mai devreme, iar numele vostru

ar fi pe Certificatul de Căsătorie alături de al lui? Cred că pentru voi ar fi o zi șocantă. „Cum ai știut? Cum ai pus aceasta acolo? Cum ai făcut aceasta?”

Exact aceasta a făcut Dumnezeu. El a știut cu cine urma să Se căsătorească înainte de a ajunge aici; știa în ce poziție ne aflăm și în ce epocă urma să venim la suprafață; El a știut când urma să aibă loc unirea și a înregistrat deja acel nume.

Numele lui Rahav era deja în Carte, când ea era încă în Ierihon și trăia viața unei curve; numele ei era deja pe Certificatul de Căsătorie, alături de cel al lui Isus Hristos. Astfel, ea a crezut cele relatate de iscoade pentru că numele ei era deja scris Acolo; a venit la Viață și a primit un semn adevărat, pentru că numele ei era scris Acolo; a fost scoasă afară și separată de tabără, pentru că numele ei era pe Certificatul de Căsătorie. Salmon nu a putut găsi o parteneră potrivită pentru el, pentru că numele lui era alături de numele ei pe Certificatul de Căsătorie.

De aceea, Hristos nu a putut să Se căsătorească cu o epocă a bisericii, ci a trebuit să aștepte până când a avut o Mireasă; El a trebuit să aștepte să aibă o Mireasă cu care să se căsătorească. Noi știm că în toate epocile bisericilor a existat o Mireasă care urma să fie arătată la sfârșit, dar acum, în unirea invizibilă, El așteaptă Una care s-a separat și este înafara taberei.

Ce l-a determinat pe Salmon să iasă afară din tabără? Numele lui de pe Certificatul de Căsătorie. Ce a determinat-o pe Rahav să rămână afară din tabără? Numele ei de pe Certificatul de Căsătorie. El a văzut multe femei înainte, iar povestea ei era cunoscută în tot Israelul, pentru că cele două iscoade au fost primite, cruțate și trimise afară. Această veste s-a răspândit repede ca focul. Dacă cineva s-ar fi uitat la Ierihon, întreaga cetate era dărâmată, cu excepția unei singure case de pe zid, care stătea acolo de una singură. Credeți că aceasta ar fi putut fi subiectul unei discuții? Credeți că nu știau toți cine trăia în casa aceea, de ce se afla încă în picioare, ce reputație avea și cine era ea? Toți îi cunoșteau povestea. Astfel, Salmon nu a căutat o relație cu o curvă, ci o căuta pe cea care avea numele scris alături de numele lui pe Certificatul de Căsătorie.

*„Acum,
voi nu numai că sunteți iertați, ci sunteți și neprihăniți.”*

Cum? Prin credință.

*„Slavă!
Neprihăniți! Aceasta spune Romani 5.1. Da. Romani 5.1 spune: „Așadar, fiind neprihănit prin credință...”*

*Căutați
Cuvântul! Cuvântul nu înseamnă iertat, ci neprihănit. Nu vreau să spun că sunteți iertați.”*

Voi spuneți: „Eu am fost iertat de păcatele mele.” Este adevărat. Dar acum, pot merge un pas mai departe pentru că am fost în unirea invizibilă, am primit Pecetea credinței mele, botezul Duhului Sfânt, am fost spălat de apa Cuvântului și am fost curățat de toată necurăția mea. Astfel, acum pot să spun nu numai „Sunt iertat de păcatele mele”. Aceasta este o afirmație veche pe care am făcut-o când am intrat înăuntru, dar acum pot spune: „Ce păcate?”

„Ești iertat de păcate?” Ce păcate? Dacă credeți că sunt deplasat, ascultați ce spune profetul în continuare:

*„Căutați
Cuvântul! Cuvântul nu înseamnă iertat, ci neprihănit. Nu vreau să spun că sunteți iertați.*

*De
exemplu, auziți că m-am îmbătat și am făcut niște lucruri rele, așa că veniți la mine și-mi spuneți aceasta. Apoi, aflați că eu nu am făcut așa ceva și atunci îmi spuneți: „Frate Branham, te iert.” Mă ierți? Dar eu nu am făcut de la început aceste lucruri. Înțelegeți?*

*Dacă
le-am făcut, sunt vinovat. Dar voi ați putea să mă iertați, iar atunci nu aș mai fi vinovat. Dar cu toate acestea, eu nu sunt încă neprihănit pentru că am făcut acele lucruri.*

Cuvântul

*„neprihănit” este ca și cum nu ați fi făcut niciodată acele lucruri.
Amin! Nu sunt luate deloc în considerare. Cum este făcut acest lucru?
Vechea voastră carte și căsătoria voastră veche este ruptă, moartă și pusă în
Marea Uitării lui Dumnezeu. Dumnezeu nici măcar nu-și mai aduce aminte de ea.
Amin. Voi sunteți neprihăniți. „Așadar, fiind neprihăniți...” A existat o
acuzăție, voi ați fost acuzați, dar nu ați făcut de la bun început acele
lucruri. Vechea unire este în Marea Uitării lui Dumnezeu. Voi nu ați fost
căsătoriți niciodată cu aceasta. El, Mirele, a purtat rușinea în locul vostru,
pentru voi. El v-a luat locul pentru că ați fost rânduiți de El, încă înainte
de întemeierea lumii, să fiți Mireasa Lui. Așa spune Biblia. Voi sunteți o
Sămânță rânduită mai dinainte.*

*Cum ați
ajuns la aceasta? Ați fost amăgiți să intrați în ea prin prima voastră
căsătorie, cu Eva, părintele vostru adulter. Dar nu este vina voastră. Prin
nașterea voastră naturală, voi ați venit după Eva, care a săvârșit adulter.”*

Acum vorbim despre diferența dintre omul
firesc și omul duhovnicesc. Între omul dinăuntru și cel dinafară există o mare
diferență. Omul dinafară a făcut tot felul de lucruri; le-a făcut pentru că a
fost condus de propria lui natură, pentru că s-a născut cu o natură păcătoasă.
Dar într-un anumit punct din viața mea, natura păcătoasă a fost arsă de Focul
sfânt al lui Dumnezeu, iar El a adus la Viață o Sămânță care zăcea adormită în
sufletul meu, și a pus-o în acțiune.

Aceasta este Viața pe care o trăiesc eu acum.

Acesta este adevăratul „eu” de dinainte de întemeierea lumii. Aceasta este
adevărata mea identitate, iar acel atribut exprimat al lui Dumnezeu nu a
păcătuit niciodată. Nu a fost niciodată în necredință, în amăgire, nu a fost în
nici un timp fără credință în Dumnezeu. A fost doar o minte umană, un duh uman
care era căzut, dar acestea au fost tăiate, am fost separat de ele și adevăratul
„eu”, adevărata

Sămânță a lui Dumnezeu, rânduită mai dinainte, atributul exprimat al lui
Dumnezeu, a ieșit la Viață.

„De

*aceea, voi v-ați născut adulteri; ați fost un păcătos de la început. Așa este.
Ați fost amăgiți în aceasta, dar nu este vina voastră.*

Voi nu

ați făcut niciodată aceste lucruri pentru că acel germen mic care se află în voi, trebuia să fie în voi, înainte de întemeierea lumii. Dumnezeu v-a pus numele în Cartea Vieții Mielului.”

Rahav a fost o curvă, dar numele ei era în Cartea Vieții Mielului. A săvârșit ea cu adevărat curvie? Fratele Branham a spus că în interiorul lui era un alt William Branham. Deci, depinde de care Rahav vorbim. Despre cea din Cartea Vieții Mielului sau de cea firească, născută din părinți firești. Despre care vorbim noi? A săvârșit ea curvie? Într-un sens, da, dar într-un alt sens, ea nu a făcut niciodată aceasta.

Ea și Salmon s-au mutat în Betleem. Ei s-au mutat într-o casă, iar fratele Branham a spus că au avut o casă frumoasă, bogății și pământ. Și îl aveau pe Boaz. Era o viață complet nouă. Toate lucrurile trecuseră, iar ea nu trebuia să mai trăiască vechiul fel de viață, vechea stare în care fusese.

Acum, trăia o viață complet nouă, într-o stare complet nouă. De ce? Din pricina celui cu care s-a căsătorit. Să spunem: „Mulțumesc, Dumnezeule, pentru că nu trebuie să mă bazez pe vechea mea identitate, fiindcă numele meu s-a schimbat printr-o unire și am luat Numele Său.”

Romani 5.1-2: *„Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.*

Lui Îi

datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.”

Îi mulțumim lui Dumnezeu. Duhovnicește, poate am trăit ca Rahav. Am fost în tot felul de situații, dar ceva s-a schimbat, iar acum putem spune: „Îți amintești toate acele lucruri pe care le-am făcut?” Da, cu mintea mea umană, îmi amintesc, dar Dumnezeu nu-Și amintește de ele; nu mai sunt în mintea lui Hristos, așa că nu mai are rost să vorbim despre ele. Eu am primit adevărata mea identitate, identitatea adevăratului „eu”, cea care este scrisă în Cartea Vieții Mielului, înainte de întemeierea lumii. Consemnarea

vechii căsătorii este moartă, separată și moartă, iar eu am înțeles că numele meu a fost scris pe Certificatul de Căsătorie înainte de întemeierea lumii.

Astfel, acum am dreptul la Numele Său, la această Identitate nouă și spun: „Mulțumesc, Dumnezeuule, pentru că putem intra în Betleem, în Casa Pâinii lui Dumnezeu.” Slăvit să fie Domnul!

Nu știu vouă, dar mie mi-a plăcut această temă despre Rahav. Niciodată nu mi-am închipuit că sunt atât de multe lucruri ascunse în ea. Partea tristă este că pe măsură ce mergem mai departe, știm că lăsăm lucruri în spate. Dar trebuie să așteptăm descoperirea, pentru că nu putem să le fabricăm noi.

Așadar, continuăm să ne rugăm. Noi trăim într-un timp minunat. Noi nu am fost născuți sub un mesaj penticostal, ci sub Mesajul orei. Acesta ne-a născut în Hristos, Cuvântul, așa că nu mai trebuie să pribegim în întuneric, nu trebuie să mai mergem de la o cetate la alta, ci am ieșit din ele și ne-am separat. Și El mă va primi, dacă m-am separat și nu am atins lucrurile murdare.

Salmon era înafara taberei, Rahav era înafara taberei, și acolo a avut loc unirea lor.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru că a rânduit mai dinainte Linia lui Hristos. Dacă El nu ar fi făcut aceasta, tabloul ar fi fost total diferit. Eu îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că m-a rânduit și pe mine să fiu în acea Linie. Dacă El nu ne-ar fi rânduit mai dinainte, povestea ar fi fost complet diferită.

Noi nu suntem aici prin fapte, nici prin vreun merit al nostru, ci prin faptul că am fost rânduiți mai dinainte de El.

-Amin-